

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

9/2010

28 října jsme Oslavili 92. výročí vzniku Československé republiky

„Lide československý!

Tvůj odvčký sen stal se skutkem. Stát československý vstoupil dnešním dnem v řadu samostatných kulturních států světa. Národní výbor, nadaný důvěrou veškerého lidu československého, přejal jako oprávněný a zodpovědný činitel do svých rukou správu Tvého státu.“

Citované věty jsou součástí provolání národního výboru, kterým bylo uvedeno vyhlášení prvního československého zákona ze dne 28. října 1918. Tedy ze dne, kdy vznikla Československá republika.

Toho prohlášení si mohli v plném znění vyslechnout účastníci letošní oslavy 28. října u Písecké brány. Do svého projevu jej použil starosta městské části Praha 6 - Mgr. Tomáš Chalupa.

Stál jsem tam. V mysli se mi jako na filmovém pásu odvíjel příběh starý dvaadvadesát let...

Viděl jsem zaplněné Václavské náměstí. Lidé nadšeně mávali červenobílými prapory. Z dálky bylo slyšet zpěv naší národní hymny. Pozoroval jsem, jak se Pražané zbavují nenáviděných symbolů „žaláře národů“. Jak na dlažbu padá „žlutočerný fáborek“ následovaný „dvojhavým ptákem“... Po třech staletích poroby a ponižení, byl náš národ znovu svobodný.

Samostatný československý stát se stal skutečností především díky trojlístku Masaryk, Beneš, Štefánik. K jeho vzniku přispěla také „Mafie“, i „muži 28. října“ a legionáři. Byl to společný slovanský stát Čechů, Slováků a Podkarpatských Rusínů, bohužel s početnou německou i maďarskou menšinou.

Byla to právě německá menšina, která se stala hrobačem naší samostatnosti. Stalo se tak po dvaceti letech existence našeho státu. Ti, kdo to měli na svědomí, tehdy vykřikovali: „Heim nach Reich“. V naší materštině to znamená „domů do říše“.

Jejich přání se po šesti letech války vyplnilo. V současnosti jsou opět nespokojeni. Snaží se o návrat, respektive o získání zde zanechaného majetku. Snad pravda na konec stejně zvítězí, až jí to dá pořádnou fušku!

Jednou jsem viděl záběry z oslav 28. října z období první republiky. Celá Praha tonula v záplavě červeno-modro-bílých praporů. Neviděl jsem okno, kde by nevlála naše státní vlajka. Ne, nebylo to z povinnosti. Lid tehdy uměl důstojně oslavit svůj státní svátek.

A dnes? Vidíme prapory jen na budovách škol, úřadů či na tramvajích a autobusech městské hromadné dopravy. Najít, byť jen maličký praporeček v okně soukromého bytu je stejně obtížné, jako hledat jehlu v kupce sena.

Myslím si, že většina z nás vnímá naši samostatnost jako něco samozřejmého. A to není správné. Měli bychom si uvědomit, že za naší svobodu položilo život mnoho mladých a statečných lidí. Na ty bychom neměli nikdy zapomenout!

Nic přece není samozřejmé!

Zajisté to nebyli žádní hurá vlastenci, jako ti, kdo po vítězství naši reprezentace vyběhnou ven a mávají našimi prapory. Jejich národní hrdost se však vypaří jako „pára nad hrncem“ poté co opadne radost z vítězství. Vzpomněl jsem si na moc výstižnou charakteristiku pojmu vlastenectví. Zájemci ji najdou v knize Petra Majera „Jsme hrdí na svou zemi? aneb se známými a neznámými občany na vlasteneckou notu“. Oslovil i MUDr. Františka Elstona, letce RAF. Ten o vlastenectví řekl toto: „Pokud jde o otázku vlastenectví, rozeznávám dvoji vlastenectví: Za „a“ tlamou a za „b“ srdcem. Vlastenectví tlamou se podobá první lásce mladíka. Zdá se, že je navždy, ale při prvním pokušení zklame. Vlastenectví srdcem se podobá lásce matky. Stojí oddaně při dítěti bez ohledu na vlastní já.“

Od jedné vychovatelky z domova mládeže, jsem se dozvěděl překvapivou informaci: „Vlastenci neexistují!“. Nevím, zda to byl její vlastní názor, nebo to vyčetla v některém bulvárním plátku. Zajímalo by mě tedy, jakou má tato dáma názor na výchovu mládeže, když ve své hlavě nosí tak nesmyslné myšlenky. Když o tom přemýšlím, jsem rád, že to nevím.

Jiný případ je můj známý, který si plete vlastenectví s nacionalismem.

Ty pojmy jsou dost podobné. I nacionalista má rád svou vlast, ale svou příslušnost na rozdíl od vlastence nadřazuje nad ostatní národy. Můj národ je ten nejlepší a ty ostatní jsou pövl. Tak uvažuje nacionalista. Nepřipomíná vám to, milí čtenáři názory fanatika Hitlera? Je třeba udělat si pořádek v pojmech.

Pro mě je vlastenectví ryzi, krásný a upřímný vztah k pojmu vlastní vlast a národ. Roman Štěr

Posvícení v Litoměřicích

K pravidelné zprávě ve Zpravodaji o průběhu této tradiční akce jsem si dovolila dodatečně připojit mé velké poděkování našemu významnému hostu a významné osobnosti nejen volyňských Čechů panu plk. v. v. prof. Jaroslavu Chudobovi za jeho ocenění mé krajanské aktivity a věnování mi cenného daru almanachu ženské milostné poezie „Královny slz a ostružin“. Je to výběr současné profesionální i amatérské tvorby českých básníků, kde má své významné místo dcera pana profesora Chudoby - Karla Krátká, jedna z významných českých básnířek, nositelka mnoha ocenění v literárních soutěžích. Ráda čtu poezii a jsem tedy moc vděčná za tuto poctu a krásný dar.

Také děkuji vedení našeho výboru SČVP regionu Litoměřice, které mi poděkovalo za moji činnost formou grafického listu, velmi pěkně vyvedeného naší krajanskou-výtvarnicí, profesorkou Věrou Vichovou.

Dále bych také ráda touto cestou poděkovala panu doktoru Moravcovi, jak známo nevolnýňkovi, ale velkému příznivci našeho etnika, za jeho zajímavá příspěvková témata.

Vychází vždy z dobře poznané historie Volyňských Čechů a také čerpá z archivních materiálů, které jsou autentickými důkazy toho, jak těžce, ale moudře hospodařili Češi na Volyni a dosahovali vynikajících výsledků. Na tomto posvícenském setkání doktor Moravec hovořil

o pěstování chmele na Volyni. Chmel byl nejpracnější plodinou, neboť vyžadoval práci lidských rukou od časného jara do podzimu, byl ale také jednou z nejlukrativnějších plodin. Při vzpomínce na chmel se mi rázem vybavují všechny ty jarní zdouhavé a náročné přípravné práce, než se objevily u kolíků první zelené výhony a mohly se zavádět na drát. Vidím maminku zakleknutou u chmelové matky, předem odhalené kopáčem, jak ji očisťuje a upravuje do potřebného stavu, pak lehce přihrne načechranou zeminu a ohnuta pokračuje k další matce a když jich bylo například 3600, samozřejmě, že na to nebyla sama, tak to byla velká dřina. Stejně když vysokou tyčí opatřenou žabkou, pohyblivou pomocí provázku, maminka neustále s hlavou vzhůru zavěšuje háčky s drátem na drátěnku chmelnice. Potom nastávalo dlouhé, neustálé opečovávání každého štoku, než se plně krásných zelených tvrdých šišek mohly z drátěnky shodit a očesat. Doba česání chmele je nejnámější etapou chmelářství. Vybavuji si mimo všechno ostatní dočesnou, kdy průvod česaček, většinou Ukrajinek z okolních obcí, přichází za zpěvu jejich lidových písniček a s upleteným chmelovým věncem na náš dvůr, kde je čeká slavnostní pohoštění. Na seřazených stolech po délce dvora jsou na mísách nakrájené domácí voňavé klobásy s křenem a francouzskými bulkami, zeleninou i ovocem, samozřejmě také „něco“ na trávení nechybělo. Než se pustili do hodování, vyplácel tatínek všem výdělek, dle předložených kvitků, což byly papírové proužky s tatínkovým razítkem, který česačka dostávala za každou načesanou čtvrtku chmele. Vládlo veselí a spokojenost z dobrých výdělků i dobré sklizně.

Sušení chmele také vyžadovalo značnou odbornost. To nebylo stejné jako sušit křídaly, či švestky. Mohlo se chmelu uškodit a snižit také jeho cenu. Několikrát jsem také v noci asistovala při sušení a pomáhala tatínkovi vysypávat usušený chmel z dlouhých a širokých truhlíků na hromadu. Potom zmáčknutím dřevěné páky, vyčnívající ze sušícího prostoru se otevřely sítě a chmel se z horních vrstev přemístil na doljší k dosoušení. To byla pro mne tenkrát taková záhadná sušárenská technika. Když se chmel prodal, musel se sežokovat. K velkému otvoru v podlaze se připevňovaly železnou obruči dlouhé žoky, chmel se do nich nahmul, v přízemí se žoky zašily, zvažily a byly připravené k odvozu. Tím však zdaleka nebyla práce s chmelem u konce. Na chmelnici se chmelovina ručně z drátů stahovala a odklízela, dráty se navijely na dřevěné cívky a odvážely domů. Z pružin chmelových štoků se za dešťových dnů ve stodole splétaly kolíky, aby na jaře zas posloužily k uchytávání štokových drátů a koloběh chmelářství mohl pokračovat. Vzpomněla jsem tu jen zvrubně některých výrobních fází získávání suroviny pro první mok a jsem moc ráda, že už tento způsob výroby také doznal nezbytného vývojového pokroku. Jinak by se totiž ten zlatavý mok v půllitru s pěknou bílou čepicí musel, s ohledem na odpor dnešní civilizované společnosti k drsné ruční práci platit zlatem, když to trošičku přezenu.

V. Suchopárová

Volynští Češi a poválečná obnova Chmelařství na Litoměřicku

Češi byli na Volyni považováni za schopné hospodáře. V tamních klimatických podmínkách dokázali s úspěchem pěstovat i tak náročnou technickou plodinu, jakou je chmel. V řadě českých osad kolem Ostrogu, Zdobunova, Rovna a Lucka bylo proto možno spatřit chmelnice a při staveních komíny chmelových sušáren.

Zdlouhavá diplomatická jednání mezi sovětskou a československou vládou o možnost návratu volyňských Čechů zpět do vlasti byla nakonec úspěšná a na jaře 1947 proběhla hlavní etapa jejich repatriace. Na Litoměřicku se do září 1948 usadilo 474 rodin, čítajících 1896 osob. Většinu z nich 395 rodin (1580 osob) tvořily rodiny samostatně hospodařících rolníků. Usídlili se po vsích v bezprostředním okolí Litoměřic, z nichž některé byly známé tradicí pěstování chmele.

Na Litoměřicku vojáci z Volyně vznesli požadavek na přidělení 500 usedlostí a rezervu 200 usedlostí pro vdovy a invalidy. Bohužel, volných usedlostí se nedostávalo. Aktivní vesnice obsadili Češi z vnitrozemí-zbývaly pouze odlehlejší vesnice a zanedbaná hospodářství, o něž nikdo nestál. Někde (kupř. v Soběnicích) docházelo mezi českými dosídlenci a volyňskými vojáky k otevřeným konfliktům, hrozily krvavé srážky, jinde byly vztahy přátelštější. Z Chotiněvsi psal počátkem roku 1947 volyňský voják, že tamní Češi se s nimi sžili a snaží se ulehčit jim odloučenost od rodin.

Fyzický stav zdejších chmelnic byl po válce tristní. Chmelnice byly malé, nerentabilní, po odsunu německého obyvatelstva chyběla pracovní síla na jejich obdělání. Přitom o český chmel byl ve světě zájem, podle dobových statistik pokrývala produkce českého chmele 40 % evropské spotřeby a 10 % spotřeby celosvětové. Proto se hledaly cesty k obnově chmelařské produkce.

Nedostatek pracovních sil v době sklizně se řešil povoláním česáckých skupin a organizováním brigád. V září 1948 psala Obrana lidu o brigádnické výpomoci zaměstnanců ministerstva vnitra (důstojníci, rotmistři, civilní zaměstnanci, muži i ženy) v Držovině na Litoměřicku na hospodářství dvou bývalých příslušníků zahraniční jednotky, volyňských Čechů Jana Bubby a Josefa Cinerta.

Podle Zpravodaje probíhala brigáda v příjemné atmosféře vzájemného porozumění, brigádníci (ač laici bez předchozích zkušeností) sklídili denně v průměru 10 větelů. Pro česáče prý bylo největší odměnou, když si hospodář povzdechl: „Dnes jsem vám zase nestačil sušit!“ Brigádníci obdivovali vitalitu hospodáře Jana a jeho dvanáctiletého synka Mirka, kteří pracovali přes den stejně jako brigádníci a pak dlouho do noci opatrovali dobytek, sušili chmel a připravovali práci na druhý den.

Po únorovém převratu 1948 nastoupilo Československo cestu kolektivizace zemědělství, o rok později vznikala první JZD. Volynští Češi patřili ve vztahu k zakládání JZD spíše mezi konzervativní živé. Negativně působila zkušenost se sovětskými kolchozy z let 1939-1941

Tlak na vstup soukromé hospodářících rolníků do JZD byl systematický, tvořila její intenzivní politická propaganda, vysoké povinné dodávky zemědělských produktů spojené s pohrůzkami represí při jejich nesplnění. A tak většinou hospodářů z řad volyňských Čechů nakonec v otázce vstupu do JZD nezbylo než zachovat se pragmaticky v duchu dobové anekdoty: Jaký je rozdíl mezi hřbitovem a JZD? Žádný, nikdo tam nechce a všichni tam musí...

Chmelnice na Litoměřicku měly v padesátých letech velmi rozdrobenou strukturu. Jejich rozloha se pohybovala řádově kolem několika desítek arů, zřídka překročila půl hektaru. Chmelnice byly starého založení, povětšinou z doby dávno před válkou. Nucená kolektivizace zemědělství vedla k postupnému zmenšování výměry chmelnic patřících soukromým hospodářům.

Pokud se podíváme na obce dosídlované volyňskými Čechy, dominoval v roce 1954 soukromý sektor pouze v několika vesnicích, kde se do doby nepodařilo založit JZD. Pro ilustraci uvedme, že celých 100% zabíral soukromý sektor v malé vesničce Mladé, přičemž zde existovalo 34 chmelnic o souhrnné

výměře pouhých 4,39 ha se 33 597 chmelovými keři, dále v Sedlci (30 chmelnic o souhrnné výměře 6,70 ha se 37 755 chmelovými keři), v Soběnicích (25 chmelnic o souhrnné výměře 5,36 ha se 32 745 chmelovými keři) a Starém Týně (20 chmelnic o souhrnné výměře 3,35 ha s 18 940 chmelovými keři).

Specifická situace vznikla v Chotiněvsi, osídlené povětšinou volyňskými krajany, z Boratína. Souhrnná rozloha chmelnic ve vsi zabírala plochu úctyhodných 16,57 ha, přičemž soukromý sektor tvořilo 97 chmelnic o celkové rozloze 14,16 ha (tedy zhruba 85,5 %) a pouze tři chmelnice o rozloze 2,40 ha byly ve správě MNV. Dokonce ještě v roce 1958 (tedy po utvoření tamního JZD), tvořil soukromý sektor 1/3 rozlohy chmelnic (JZD 9,81 ha, soukromý sektor 3,62 ha).

Jaroslav Moravec, státní okresní archiv Litoměřice se sídlem v Lovosicích (Dokončení příště)

Výzva ke krajanům

Vážení krajané, obracím se na Vás s následující prosbou, ohledně pana Jindřicha Duška. Náš krajan pan Josef Kubín udělal kus mravenčí práce. Vyhledal v archívech a u příbuzných mnoho důležitých dat ze života pana J. Duška. Z toho vyplývá, že jmenovaný poslední roky života pobýval v některé obci v Žatce. Vlastnil krávy, o které tvrdil, že si s ní lépe rozumí než s mnoha lidmi.

Prosím Vás, krajané, zalistujte ve svých pamětech a pomozte nám. Za zprávy předem děkujeme. S úctou za nás, kteří na něj nezapomínají

Václav Kytíl, Kostelní 93, 431 56 Maštov

Dopis z Karlových Varů ...

Vážení přátelé, Češi z Volyně, přátelé krajanů ...

Srdčně Vás všechny zdravím. Jsem dcera již zesnulé paní Anny Topinkové roz. Krámské, která žila v Českých novinách Noviny České o. Mlynov, oblast Rovno. (Nar. se 5. 2. 1929, zemř. 16. 7. 2008.) Leccos jsem odkládala, totiž zeptat se maminky na různé věci stran života na Volyni a hlavně na to těžké období za II. světové války. Velmi mě zaujal příběh jisté židovské rodiny. Dědeček J. Krámský (zemřel 9. 1. 1965) měl důmyslně provedený úkryt, když situace se začala vyhrocovat. Tehdy vyhloubil pod domem a ještě kousek dál jakýsi labyrint, kde maminka a prarodiče ukrývali osoby před Němci. Výše uvedená židovská rodina měla zkontaktovanou setkání s výše postaveným člověkem od Wehrmachtu (hodnost už neznám). Rodina Židů byla bohatá, chtěla předat drahocenné šperky apod. tomu důstojníkovi, který jim měl dopomoci k úteku do bezpečí, snad to bylo Švýcarsko. Nazval to „Vánočním stromčekom“, který měl být bohatě ustrojen... A tak se také stalo. Stromček byl bohatě zdoben drahými kovy a kameny, překrásnými šperky.

Nečekaně dostal ten důstojník dovolenku, bylo to právě před vánočními svátky. To vše proběhlo v rychlém časovém sledu, takže se jim varování nedostalo. Tak osud té rodiny byl zpečetěn.

Nebyli to samozřejmě jediná lidé, kteří našli na tomto statku - hospodářství úkryt, stravu, prostě vše potřebné. Navíc byla moje prababička známa svým léčitelstvím a to asi přišlo nejednou vhod. O tom maminka často mluvila, velice totiž litovala, že se to léčitelství od babičky nenaučila. Když chodila do školy, děti se jí smály „babička léčitelka“ atp., jak už to u dětí bývá.

Nejenom ukrývání hledaných lidí bylo na Volyni, ale i pomoc bratřím řádovým (v monastýru kláštere). Jeden z mužů z kláštera přijel na povozu s vychrtlou kobylkou. As pláčem prosil o potraviny, neboť už mají jen pár brambor a k tomu hlad a zimu. A jelikož bylo již před svátky, nakládalo se na povoz štědré. Často jsem slyšela o staročeské pohostinnosti, což je velká křesťanská ctnost. Moc bych si přála, aby pomoc v nouzi u bližního, který je hladový, žiznivý, nemocný, na cestách raněný, nespravedlivě pronásledován, přišla v čas, abychom byli hodni našich předků a šli v jejich slépejích.

Naše generace nepoznala díky Bohu válku, ale nebereme to už jako samozřejmost? Maminčin bratr 10. 9. 1944 padl ve válce v bojích o Duklu. Bylo mu 19 let. Před svou smrtí se na frontě setkal se svým otcem. (Jmenoval se Václav Krámský). Toho památého dne 14. dní před smrtí řekl můj strýc Václav svému otci: „Tatínku, za 14. dní mě Němci zabijí!“. Vždy jsem v úžasu, jak lidé umějí předvídat ... Jednou si strýc Václav, ještě malý hošík, vzal kousek sladkého ovoce,

kteří byli sousedů. Pak na kolenou odprosil sousedy za tento skutek.

A jací byli Češi hospodáři na Volyni? To už vyjádřili jiní, kteří toho pamatují více než já.

Jednu věc bych si ale dovolila zmínit. Nedávno jsme s dcerou trochu cestovali na Žatecku. Rodina mého dědečka žila po jistou dobu ve Velečích. Starší paní nám řekla: „Jó, pan Krámský, to byl hospodář. To byl skvělý chmelař!“ Ta paní měla jít po II. světové válce do odsunu na jiné místo jako mnozí. Dědeček se jí zastal a tehdy na jeho přímmluvu zůstala v tomto krásném chmelařském kraji.

Jsou to jen střípky, jsem po nedávném úrazu ruky a nohy (pravá strana), ruka moc bolí, nejsem teď schopna psát lépe). Ale nechci psaní odkládat, vždy může být huť, nemluvě o tom, že někteří mi vrstevníci (50. ročníky) již nyní odešli na věčnost!

Mysleme na to teď a učme své děti znát své předky, poznávat minulost, neboť strom není jen kmen s větvemi, ale též bytelné kořeny!

Ludmila Rudolfová, Karlovy Vary

Krátce o Volyňském chmelařském spolku

Již v roce 1908 tehdejší chmelařská veřejnost pocítovala potřebu si vytvořit samostatně hospodářské sdružení, jakožto nejdůležitější odvětví polního hospodářství tamních volyňských Čechů.

V té době byla i Ruská vláda ochotná chmelaře bez rozdílu národnosti a vyznání podpořit, protože stanovy „Volyňského spolku“ byly ve vládě bez obtíží schváleny. Češi tehdy pro novou organizaci již dříve mnoho vykonali, neboť bylo rozhodnuto založit nejméně dvě chmelařské odbočky, a to z Dobrušky (vlastně kvasilovskou) a Luckou, tak mohla být ihned svolána ustavující valná hromada. Ovšem, stalo se nečekaně, a to když těsně před ustavující schůzí chmelaři dubenského rayonu ohlásili, že se od tohoto spolku odtrhují, protože nebudou splněny jejich požadavky, aby velení celého spolku bylo dáno pouze dubenské chmelařské oblasti (odbočky). Tim vzali iniciátorům připravovaného spolku chuť pokračovat v jejich práci.

K tomu se přidružila zuřivá protiagitace, zejména ze strany obchodních zprostředkovatelů prodeje chmele, kteří v nově se zakládající chmelařské organizaci čenichali pro své příživnictví velké nebezpečí.

Na ustavující schůzi se sjeli delegáti chmelařských obcí, po jednom na každých 500 ha chmelnic, tedy daleko přes sto. Tak mohlo dojít k tomu, že by se vytvořila mohutná chmelařská organizace, která by úspěšně ovlivňovala celou volyňskou produkci chmele. Dodát je třeba, že tehdejší Rusko nejen že spotřebovalo převážnou většinu volyňského chmele, ale ještě ho dováželo ze žatecké chmelařské oblasti.

Škoda, že sami chmelaři projevili málo prozíravosti do budoucna, hlavně věřice tvrzení chmelařských obchodních agentů a začali se účasti ve spolku zříkat z toho důvodu, že tehdejší špatnou situaci na Volyni zavinil právě tvořící chmelařský spolek.

Chmelaři se měli ze svých chyb poučit a neměli chtít po nové organizaci příliš mnoho. Vždyť chmelový obchod je jeden z nekomplikovanějších na světě, proto se do něho i tehdy muselo zasahovat opatrně.

Později začít s budováním společného chmelařského spolku by již k ničemu nevedlo a navíc pro to již byla nevhodná doba.

P.S.

Možná by se slušelo touto cestou poděkovat pamětníkům (spoluautorům) při širším zpracování Omelanštiny nazvané „Naším potomkům“ Jsou to: Vladimír Anděl, Irena Hanušová, Mikuláš Horáček, Jahodová Emilie, Kočková Marie, Štěpán Kružík, Linhartová Antonie, Václav Pěnička, Bohumil Šťastný, Olga Zahradníková, Václav Zumr a další.

„Toto dílo“ vzniklo kopírkou pouze pro vlastní potřebu autorů! Jedno kopírované „Naším potomkům“ bude předáno do Volyňského muzea v Podbořanech!

Nesvaďba Václav, Žatec, rodák z Omelančiny

ZPRÁVY Z REGIONŮ ...

Region Chomutov Setkání v Chomutově

24. září tohoto roku se konalo v Chomutově tradiční každoroční setkání Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, za spolupráce Okresního výboru Svazu

bojovníků za svobodu a výboru ČS obce legionářské. Tohoto setkání se zúčastňují pravidelně hosté z Pražského, Žateckého a jiných regionů. Všechny přítomné přivítala předsedkyně SČVP a hlavně významné hosty, kteří mají o naše sdružení zájem.

Zastupitel města a člen rady pan Mgr. Markvart, který byl u nás poprvé, řekl, že se cítí mezi námi dobře a bude s námi spolupracovat.

Dále přivítal přítomné za SBS předseda major v.v. Beneš Vraný, který informoval o akcích, které se budou konat v měsíci říjnu a hlavně oslavy vzniku samostatného Československého státu, na které všechny zval.

Předseda ČSOL podplukovník v.v. Vladimír Licinberk rovněž přivítal krajanů a pozval je na říjnové oslavy. Navrhl, aby byla provedena sbírka pro občany postižené v povodni v Ústeckém kraji. Sbírkou se ujala naše členka paní Rosendorfová. Sbírkou, na kterou přispěli i krajané ze Žatce činila 4 350 Kč předala panu Licinbergovi, který ji zašle společně se sbírkou SBS a ČSOL na konto povodně.

Předsedkyně základní organizace SBS paní Sítařová také všechny přivítala, popřála všem hodně zdraví s přáním v příštím roce se opět na dalším setkání sejit.

Za Pražský region pozdravil krajanů pan Josef Řepík a informoval o instalování výstavy o vyvraždění obce Český Malín fašisty, jako obec Lidice. S muzeem v Lidicích se na tom pracuje, aby tam byla umístěna.

Za region Žatec pozdravil p. Josef Holec, příslušník Svobodovy Armády. Informoval o práci SČV a SBS o akcích, které budou do konce roku v Žatci a hlavně o oslavě k 28 říjnu.

Po obědě se přátelé mezi sebou pobavili a spokojeně se rozešli domů

Jiřina Kačerová Beneš Vraný Vladimír Licinberk
před. reg. SČVP předseda OV.ČSBS Předseda ČSOL

Moravskoslezský region

18. setkání krajanů a jejich přátel členů SČVP v Moravskoslezském regionu

Ačkoliv se scházíme každoročně v Kulturním domě v Suchdole nad Odrou, letos 11. září bylo naše setkání zvláště slavnostní a milé, neboť se konalo ve znamení dvou významných jubileí:

65. výročí ukončení 2. světové války
20. výročí založení Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel.

Vzpomínka na tyto události asi nejvíce zapůsobila, že jsme se sjeli v počtu 126 členů, jejichž bydliště je rozptýleno po celém MS regionu. Ze 149 registrovaných členů je to 85 procent. A to lze považovat za účast pozoruhodnou.

Po zahájení setkání předsedou regionu MVDr. Vladimírem Samcem a po pietním tichu na počest šesti našich zemřelých (jedné krajanů a pěti krajanů) jsme se zaposlouchali do zpěvu mládeže hostujícího souboru Skřivánek z Klubu kultury v Suchdole n. O. vedeného paní Šimůnkovou a paní učitelkou Brázdovou. Tento soubor se našich setkání účastní již tradičně a vždy do nich vnáší dobrou náladu.

Následující jednání uváděl a řídil jeho průběh člen výboru a důvěrník Mgr. Václav Krejčí. Prvním řečníkem byl Kpt. Rostislav Stehlik, náš dlouholetý člen, zastupující rovněž okresní organizaci Československé obce legionářské v Novém Jičíně. Jako přímý účastník 2. světové války připomněl a velmi výstižně připomněl a výstižně osvětlil účast volyňských Čechů při osvobození ČSR od německých okupantů. Dále přišla na řadu novější doba, historie již poválečná od založení Svazu Čechů z Volyně v roce 1948 a jeho zároku v roce 1951 přes opětné oživení a obnovu v roce 1990, již na širším základě, zahrnujícím nejen volyňské Čechy a jejich rodinné příslušníky narozené již v ČSR, ale i jejich přátele se kořeny zdejšími. Ti všichni tvoří jednu společnou organizaci SČVP, trvající dodnes. Celý tento vývoj probral ve svém projevu předseda MS regionu MVDr. V. Samec. Připomenul registraci stanov SČVP ministerstvem vnitřní ČR dne 17. 7. 1998 a ustavující schůzi v Praze dne 8. 8. 1990 na to navazující vytváření organizační struktury rozdělením na 32 regionů, další spojení

Ostravska, Novojičínska, Opavska a Krnovska v jeden Severomoravský později Moravskoslezský region. První krajiný sraz se konal v roce 1991 v Suchdole nad Odrou.

Poté nás předseda zaměřil svou pozornost na poslední rok, od minulého našeho setkání 12. 9. 2009. Jeho slova doplnili dílčími zprávami předsedkyně revizní komise Jaroslava Barvíková a člen výboru Vladislav Mareš, který informoval všechny účastníky setkání o literatuře na volyňské témata.

Po zhodnocení minulosti byla otevřena otázka jak dál. Pro budoucnost je podstatnou skutečností udržet a dále rozvíjet akceschopnost regionu, bránit se přes výše zmíněná i budoucí úmrtí poklesu členské základny přijímáním nových členů základny přijímáním nových členů a pokračovat v činnosti vedoucí k uchování historické paměti volyňské komunity. Prosazením tohoto cíle bylo vykonáno již hodně především vydáváním literatury, zřízením Volyňského muzea v Podbořanech a také stále volyňské expozice v Muzeu v Suchdole nad Odrou. Nejnovější aktivitou, jak všichni víme, je Smlouva o spolupráci, uzavřená dne 24. 3. 2010 mezi Sdružením Čechů z Volyně a jejich přátel a Památkem Lidice.

Ladislav Prchlík, (Pokračování přístě)

Region Litoměřice

Zápis z Posvícenského setkání Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel regionu Litoměřice, konaného dne 1. října 2010 v restauraci Koliba v Litoměřicích

Přítomno 70 členů a jejich přátel a hostů

- 1) Zahájení a přivítání přítomných a hostů
- 2) Vzpomínka na slavení Posvícení na Volyni i na Litoměřicku
- 3) Vzpomínka na říjnové události, 65. výročí ukončení 2. světové války a další akce SČVP
- 4) Vystoupení hostů
- 5) Závěr

K bodu 1) Zahájení a přivítání přítomných hostů

Předseda Kozák zahájil dnešní Posvícenské setkání a přivítal všechny přítomné a hosty. Zvláště srdečně přivítal starostu města Litoměřice Mgr. Chlupáče, Prof. Chudobu, prvního předsedu SČVP v Žatci, krajanu Rejchrt, předsedu CV SČVP, předsedu SPB a OL krajanů Kuchyňku, PaedDr. Moravce a hospodářku krajanů Nečasovou

K bodu 2) Vzpomínka na Slavení Posvícení na Volyni i na Litoměřicku

Ve svém vystoupení přiblížil Volyňská posvícení, která se stala velkou tradicí a trvá i nadále po repatriaci Čechů do Československa. Proto i náš region věnuje této tradici patřičnou oslavu i s oblíbenými domácími koláčky.

K bodu 3) Vzpomínka na říjnové události, 65. výročí ukončení války

Předseda Kozák ve svém vystoupení seznámil přítomné s informací o akcích, konaných v rámci oslav říjnových událostí v našem regionu včetně kladení věnců, ale i v jiných regionech, např. Suchdol, Hněvotín Rakovník, pietní akt v Lidicích, kterých se zúčastnil předseda Kozák a krajan Kuchyňka spolu se zástupci CV SČVP. Zvláště vyzvedl akci plavba lodí po Labi pro naše členy, kterou nám daroval starosta města Litoměřice, za což mu jménem všech velice srdečně poděkoval.

K bodu 4) Vystoupení hostů

Mgr. Chlupáč, starosta města Litoměřice velice si váží pozvání na tuto akci, jednak za sebe, za město, ale i za svou maminku, která také pocházela z Volyně, takže má dostatečné informace o Volyni a životě našich členů na Volyni. Není tomu tak u mladé generace, která by měla znát, za jakých podmínek žili jejich předchůdci, aby oni se měli tak dobře, jak tomu je dnes. Velice poděkoval PaedDr. Moravcovi, že tuto historii tak zajímavým způsobem všem připomíná. Velice rád poskytl našim členům plavbu lodí. Předsedovi Kozákovi velice poděkoval za jeho práci v našem regionu. Město bude nadále naši činnost podporovat. Velice si váží i toho, že se v tak velkém počtu scházíme při tak vysokém průměrném věku. Popřál do další práce hodně zdraví. Dále se omluvil z jednání, neboť řídí poslední zasedání starosty z litoměřického regionu.

P. O. Rejchrt, předseda CV SČVP podrobně seznámil s výzvou našeho SČVP k odvysílání pořadu ve veřejnosti televizi 6. 5. v předvečer květnových oslav pod názvem „Zabijeni po Česku“,

čímž jsme byli velice znepokojeni a proto byla jako odezva vypracována tato výzva 21 subjektů, z nichž 19 ji podepsalo a 2 nepodepsalo. Nepřipojily se pouze Český Junák a Česká obec sokolská. Byla odeslána prezidentovi, předsedovi vlády, Senátu Poslanecké sněmovny, předsedům poslaneckých klubů. Byl zpracován návrh, aby čeští historici zpracovali pravdivou informaci o vraždách a očistili jméno našich vojáků neprávem napadených, např. formou putovní výstavy s dostatečnou publikací. Dále informoval, že se společně se zástupci Památníku Lidice zúčastní zájezdu na Volyn. Upozornil také na další pořad, vysílaný na stanici Vltava s Ing. Zichem dne 21. 10 ve 20 hodin.

Prof. Chudoba, první předseda SČVP v Žatci z let 1946-1953, kteří vydávali náš časopis Věrná stráž. Ve svém vystoupení se zaměřil na 4 okruhy, viz v jeho úvodním článku ve Zpravodaji č. 8

Krajan Kuchyňka, předseda SPB a OL ve svém vystoupení vzpomněl na KDO a činnost revolučních gard. Svou informací o náhlém úmrtí dlouholeté funkcionářky v SPB, ČOL a SČVP Mílušky Dědkové, jejíž památku uctili všichni přítomní minutou ticha.

Předseda Kozák jménem výboru předal písemné poděkování krajaně Suchopárové, krajanu Kuchyňkovi a in memoriam Míluši Dědkové za jejich dlouholetou práci.

PaedDr. Moravec - ředitel Okresního archivu

- velice si váží toho, že se zde osobně mohl setkat s krajanem prof. Chudobou, kterého zná jen z historických materiálů. Svě dnešní vystoupení věnoval vzpomínce na Volyňské Čechy, kteří bojovali ve Svobodové armádě a jak se z nich stali v Československu úspěšní chmelaři, především na Žatecku, ale i Litoměřicku. Čerpal z materiálů, kde se setkával se jmény řady lidí, kteří dnes jsou velice aktivními členy. Např. se dočetl, že už tehdy „nějaká“ „Věra Skřivánková“ psala do Věrné stráže (nyní píše do Zpravodaje jako Věra Suchopárová).

Ing. Josef Vlk, autor knihy o Českém Boratině ve svém vystoupení informoval o jeho setkání s dcerou ing. Chudoby Karlou Krátkou, od které získal informaci, že se chystá k cestě pěšky na Volyn. Proto vyzval naše členy, pokud by se chtěl někdo připojit, byla by prý velice ráda. Dále informoval, že v městě Ústí nad Labem, kde bydlí, je nyní instalováno po městě 80 velkých panelů Paměti národa. Velice podrobně se seznámil s texty, na nich uveřejněnými, z nichž 40 je věnováno době komunismu a 40 dobé odboje. Nebyla tam nikde zmínka o Čechích ve výchozí armádě, ale prý toto byli vyhnanci na Sibiř, kteří vytvořili Svobodovou armádu (16 000). Dále informoval o některých letošních výročích.

Krajan Kolařová z Pražského regionu ve svém vystoupení pozdravila naše jednání a dále poprosila potomky a rodáky z Mírohostě, že vzhledem k tomu, že se zúčastnila zájezdu na Volyn, hodně toho ví a ráda by se o tyto informace s nimi podělila.

Krajan Nečasová, hospodářka SČVP poděkovala za hezkou atmosféru dnešního jednání.

Informovala, že dala výzvu do Zpravodaje, že pokud ještě nebylo zveřejněno jméno některého dárcce finanční hotovosti, aby se přihlásil, aby mohl dojet k nápravě. Velice poděkovala za tyto dary, neboť jiné příspěvky nemáme, dotace již nedostáváme.

Krajan Opočenský podělil se o jednu historku, jak slavili vánoční svátky na frontě.

K bodu 5) Závěr

Předseda Kozák informoval, že na dnešní schůzi byl při prezenci vybrán finanční dar ve výši 4 915 Kč, za což velice srdečně všem dárcům poděkoval. Poděkoval také všem za jejich účast a popřál hodně zdraví a spokojenosti. Nyní všechny vyzval ke kulturnímu programu za hudebního doprovodu skupiny Ing. Kučery. *Zapsala Daniela Zelenková*

Region Šumperk

Milí krajané a přátelé, rok utekl jako voda v potce a budou tu zase Vánoční svátky a Nový rok 2011. Budeme vzpomínat, co se za ten rok změnilo, buď k lepšímu nebo horšímu.

K této příležitosti Vám všem, našim krajanům a přátelům výbor šumperského regionu přeje klidné prožití Vánoc a do Nového roku hodně moc zdraví a rodinné pohody.

Vám, paní redaktorko, redakční radě a všem, kteří dbají o vydávání našeho Zpravodaje totéž, a ještě něco víc, hodně hezkých příběhů.

Za region Šumperk Ala Bilková

NAŠI JUBILANTI ...

Toronto, Canada

Dodatečně oznamujeme, že Antonín Benett-Odrščil z Chomoutu, bytem Toronto-Canada, oslavil v červnu 80 let. Do dalších let přeje zdraví a životní pohodu.

SCVP a redakce Zpravodaje

Region Praha

IV. čtvrtletí

Říjen: 83 let Doc. Muratov Alexandr, CSc. z Kyjeva, nyní Praha 10. 84 let Jiráková Jitka ze Zdobunova, nyní Praha 6, příslušnice 1. československého armádního sboru. 85 let Soprová Marie z Buderáže, nyní Praha 9, příslušnice 1. československého armádního sboru. 88 let Nosková Marie z Rovna, nyní Praha 8. **Listopad:** 81 let Zumr Rostislav z Nudyže, nyní Děčín, 82 let prof. Ing. Šatava Miloslav CSc z Buršovy, nyní Dobříš, příslušník 1. československého armádního sboru. 84 let Marková Lidie z Malé Zubovčiny, nyní Kaplice. 85 let Olivová Míla z Moštěnice, nyní Horní Libchava u České Lípy, Slepková Marie z Michalovy, nyní Praha 4 a Ing. Damašek Zdeněk z Teremna, nyní Praha 4, příslušník 1. československého armádního sboru. 88 let Beštová Halina z Rovna, nyní Praha 4. 90 let Janovská Anna z Makoviště, nyní Praha 10.

Prosinec: 55 let Sykáčková Olga, nyní Česká Lípa. 70 let MUDr. Mazánek Jiří z Rovna, nyní Praha 5. 80 let Václav Vladislava z Ládovky, nyní Ústí nad Labem. 82 let Živná Marie Holová Česká, nyní Rečany nad Labem. 83 let Toušková Emilie Huleč Česká, nyní Praha 6. 85 let prof. Ing. Klusáková Zdeňka CSc. z Úžhorodu, nyní Praha 6, 87 let Tůmová Marie z Mlynova, nyní Praha 4. 88 let Blažek Antonín ze Zdobunova, nyní Praha 6. 89 let Sýkorová Marie z Moštěnice, nyní Praha 9, příslušnice 1. československého armádního sboru. 90 let Najmanová Olga ze Staviště nyní Praha 1. 93 let Špačková Helena z Malované, nyní Čáslav.

Všem jubilantům co nejsrději blahopřejeme a do dalších let přeje hodně štěstí, zdraví a životní pohodu.

Za region Roman Štěr

Region Žatec

Blahopřání

Dne 25. září oslavili manželé Miluška a Antonín Kudrnáčovi ze Žatce svou Zlatou svatbu, 50 let společného života. Mnoho štěstí a zdraví do dalších let jim přeje za náš region a také za náš výbor, i od Svazu Bojovníků. Za všechny přeje Kamila Ondrová

Dodatečně v říjnu oslavila Anna Rejzková 89 let, Staňkovic, a v listopadu Libuše Černohorská, 84 let, Sádek

Prosinec: 60 let Alena Fialová, Němčany. 75 let Bohumila Karlovská, Libočany. 75 let Boris Hlaváč, Vroutek. 80 let Marie Dunovská, Malá Černoc. 82 let Helena Velhartická, Zadní Třebáň. 83 let Viktorie Karbanová, Žatec. 84 let Alexandr Vinčkovský, Kryry. 85 let Václav Zumr, Čeradice. 86 let Antonie Vránová, Žatec. 87 let Anna Košťálová, Louny. 87 let Antonín Mora, Horažďovice. 88 let Emilie Mackovčínová, Výskov a 99 let Anastázie Zedníková, Podbořany.

Všem těmto jubilantům do dalších let mnoho zdraví, štěstí a spokojenost za náš region přeje

Kamila Ondrová

Všem jubilantům blahopřeje i redakce Zpravodaje

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...

Zemřel Václav Jedlička

Zvukový signál na mobilním telefonu mi oznámil doručení textové zprávy s moc smutným obsahem: „Zemřel Václav Jedlička z Renot.“ Tímto způsobem jsem se dozvěděl o jeho úmrtí. Odešel člověk, kterého jsem znal a upřímně si ho vážil.

Poprvé jsem se s ním setkal v polovině prosince minulého roku. Přivedl mě k němu zájem o vesnici

mých předků, o které chci napsat knihu. Aby nic z toho, co naši předci prožili, nebylo zapomenuto. Byl jsem překvapen jeho pamětí a dokonalým přehledem. Potěšilo mne, jak živě a přesně si vzpomínal i na detaily týkající se mé vlastní rodiny.

Na zkompletování mého díla o jeho rodišti má tedy i on svůj nemalý podíl. Je mi moc líto, že jsem mu za poskytnuté informace nemohl poděkovat na budoucím křtu knihy. Přitom se na vydání kroniky tolik těšil. Těšila se i vnučka, která slíbila, že z ní bude dědovi číst...

Už se tak nestane. Odešel jeden z těch, který mi svým svědectvím pomáhal splnit můj sen. Václave Jedličko, děkuji.

Jmenovaný pocházel z české obce Hlinsk. Narodil se 18. února 1908, v době kdy toto území patřilo pod správu carského Ruska. Jedličkovi bydleli v místní části Hlinska na Sedmihranech.

Rodina Jedličků pocházela z obce Trokavec, nedaleko Rokycan na Plzeňsku, kde se roku 1871 narodil Václavův otec František, který po přestoupení na pravoslavnou víru přijal jméno Václav. Bylo mu pětadvácti let, když se rodina přestěhovala na Volyn. Svůj nový domov si vybudovali v obci Hlinsk.

Pan Jedlička vzpomínal na Jana Drbohlava, který ho i ostatní sedmihrané kluky učil češtině. Jedno se o soukromé domácí vyučování. Protože škola, která se nacházela v centru Hlinska, byla v čase 1. světové války zavřena. Pro úplnost dodejme, že se jedná o toho Jana Drbohlava, který byl v roce 1907 zvolen poslancem carské dumy. Teprve po První světové válce, „za Polska“, byla založena škola, o kterou pečovala Česká matice školská a tu pan Jedlička rovněž navštěvoval.

V patnácti letech nastoupil do učení ke svému strýci Volákov, který v Hlinsku provozoval zámečnickou dílnu. Spolu s ním a dalšími řemeslníky stavěl Pospíšilův mlýn na Sedmihranech. Po jeho dokončení v něm 13 let pracoval, ze začátku jako strojník, později jako hlavní mechanik.

Václav Jedlička byl i zakládajícím členem hlinského sokola. Sokol byl založen v roce 1926. Cvičení asi po třech letech zanechal, a to z důvodu nástupu do základní vojenské služby v polské armádě. Potom se k němu již nevrátil.

Základní vojenskou službu nastoupil 1. března 1930 do Demblina k 28. dělostřeleckému pluku. A když bylo Polsko napadeno nacistickým Německem, byla tato jednotka a s ní i Václav Jedlička nasazena k obraně města Lvova.

Polsko - německá válka pro něj skončila okupací západní Ukrajiny vojsky Rudé armády. Při převozu do sovětského zajetí se mu nakonec podařilo uprchnout. Vrací se do svého rodiště, kde zůstává až do osvobození Volyně od nacistické krutovlády.

V únoru 1944 nastoupil v Rovně do československého armádního sboru. Byl zařazen do druhého praporu první československé tankové brigády. Jako tankista bojoval na Dukle. Ze zdravotních důvodů, byl od tankistů převelen do týlu tankové brigády. Ostravské operace se zúčastnil již jako řidič „nakládačku“ Studebaker. Kamarádům tankistům přivázel na frontu munici a pohonné hmoty. Po ukončení druhé světové války se usadil v obci Renoty (dnes součást Uničova). Pracoval na přidělené zemědělské usedlosti jako soukromý zemědělec. Po deseti letech soukromého hospodaření vstoupil do zdejšího JZD. Zde zastával nejprve funkci místopředsedy, později dokonce předsedy. Dvacet let pracoval jako vedoucí opravny zemědělských strojů.

Válku ukončil v hodnosti četaře. Později byl několikrát povyšován a to až do hodnosti nadporučíka. Za svou válečnou činnost byl vyznamenán polským Válečným křížem a dalšími českými i ruskými válečnými vyznamenáními.

Václav Jedlička zemřel dne 15. 10. 2010 v požeňném věku 102 let.

Roman Štěr

Region Žatec

Dne 16. srpna zemřela Libuše Martinková z Trnovan, rodačka z Kvasilova, 86 letá.

Dne 5. října zemřela po dlouhé nemoci Olga Pichtrová rozená Hakenová ze Žatce, pocházela ze Sklímě, 95 letá, také její sestra Marie Zárybnická-Hakenová z Ústí n. Labem zemřela 22. září ve svých nedožitých 99 letech. Obě tyto zesnulé ženy byly sestry našeho již zesnulého slavného operního pěvce Eduarda Hakena. Kdo jste je znali, prosím, věnujte jim všem tichou vzpomínku a pozůstalým upřímnou soustrast.

Za náš region projevuje účast Kamila Ondrová

Moravskoslezský region

Dodatečně oznamujeme, že v lednu zemřela paní Kozáková Marie, která pocházela z Ulbárova a trvale bydlela ve Svatoňovicích u Budišova n. B.

Zprávu podala p. Najmonová Nina

Upřímnou účast pozůstalým projevuje Marie Seitlová

Region Uničov

Oznamuji všem krajanům smutnou zprávu, že dne 18. 10. 2010 nás ve věku 75 let opustil pan Radomír Chudoba. Byl rodákem z Českých Ozeran a v Čechách bydlel v Obci Medlov u Uničova. Jeho život byl od mládí naplněn těžkou prací kováře a starostmi o 3 děti, o které pečoval po smrti své manželky. Přesto byl stále aktivní, plný optimismu a radosti ze svých dětí, vnoučat a pravnoučat. Všichni na něj budeme s vděčností vzpomínat.

Za region Uničov Vlasta Kačerová

Upřímnou účast rodinám zesnulých projevuje i redakce Zpravodaje

Príspevky na tiskový fond, říjen 2010

Region Chomutov: Lída Řeháčková, Kadaň, 200 Kč, Vladimír Hnetenský, Ostrov n/Ohří, 300 Kč

Region Praha: Jan Toušek, Uhlířské Janovice, 200 Kč

Region Moravskoslezský: Ing. Václav Petras, Nošovice, 300 Kč

Region Žatec: Věra Kettererová, Žatec, 200 Kč, Evženie Michalčíková, Žatec, 100 Kč, Helena Beldíková, Hrušovany, 100 Kč, Libuše Černohorská, Sádek, 100 Kč, Helena Polcarová, Lipno, 100 Kč a Pavlína Rajbrová, Lipno, 100 Kč

Region Šternberk: Viktor Ráža, 200 Kč

Region Uničov: Josef Vohralík, Uničov, 200 Kč

Region Litoměřice: Miluše Kováčiková, 300 Kč

Region Severoamerický: Antony Benett a Winston Shantora zaslali každý 30 CAD jako příspěvek na tisk a členskou na rok 2011

Dodatečně upřesněné příspěvky došlé na konto SCVP leden-červenec

Region Cheb: manželé Pancířovi, Vojtanov, 200 Kč

Region Žatec: Marie Fialová, Měcholup, 200 Kč

Region Moravskoslezský: Jaroslav Moravec, Fulnek, 200 Kč, Marie Lajnveberová, Kunín, 200 Kč

Region Chomutov: Jana Malhausová, Chbany, 200 Kč

Region Tachov: Vladimír Koutný, Tachov, 300 Kč

Region Praha: Ludmila Klejmsíková, Jaroměř, 350 Kč

Region Šumperk: Marie Kulichová, Šumperk, 200 Kč

Opakovaně žádám krajan, kteří poslali příspěvky na Konto SCVP a nebyli dosud uveřejnění, aby mi dali zprávu na telefon 487862703 nebo 728351726. Potřebuji vědět částku a datum odeslání.

A děkuji všem, kteří mi již zavolali.

Nečasová

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. **Název konta:** Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Rytfřská 29, Praha 1. **Dary můžete poslat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podháječek 68/V, 471 24 Mimoň, mobil.: 728 351 726.** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu! **Krajané! Neuposleďte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, Vraňanská 672/4, 181 00 Praha 8**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 20. 11. 2010